

ma sind armastanud!" Ta läks, jälle tuli tagasi, rõhus neiu kätt, wautas teda oma wastu rinda. Tahtis jälle minna, neiu hoidis teda tagasi, tema kätt enese käes hoides. Noormehe pisarad langesiwad teise õlade peale, kastisid kaisu. „Kuumala!" hüidis ta, teda armastades ja kaisutes ja ikka ligemale tuli see silmapilk, kus Heidalla hoopis unustud pidi olema. See tuli Kuumala meele, ta põgenes eemale taha koopa nurka, tuli põles ta soontes; ta langes armukestest temale walmistatud aseme peale maha, kattis silmad kinni ja palus teist, temast jätta. See aga ajas Klesfamoris armu tule veel enam lõtkesse ja piigalt surma nõudes, wõttis teda unest oma kaenlaasse ja Kuumala langes ütlematta armastuses pool minestand noormehe sülle. Si suutnud ta kauem enam wastu panna — jäegu Heidalla kus tahtes, Klesfamori oli wõitnud ja — õnnelik.

Korraga kuuldi Heidallani rõemliku hüidmist. Kartlikult kargas Kuumala üles. — „Oh, mis saab nüüd? Tõeste, mul on asja tema õiget wiha karta! Minu pärast põletas ta oma kalli kandle ja mis teen mina temale?"

„Põgenegem!" ütles Klesfamori ruttuste. Nagu unes tõttas neiu noormehe järäl, ei teadnud, mis ta tegi. Pool wägise wiis teine teda lootsi juure ja palus teda sisse astuda.

„Kas ma pean minu paremat sõpra ilma abita seia tühja saare peale jätma? Oh armastus, mis nõuad sa minult!" Hinge ahastuses peitis oma kahwatand näu Klesfamori põue. See kandis teda armuleekiwalt lootsi kusse, tõstis möla ja nõnda, ühe käega armukest hoides, teisega jõudes, eemaldas ta rannalt.

Seda kõik oli Heidalla eemalt näinud. Tema rõemu tuju muutis ennast ahastuseks. „Kuumala!" kisas ta meelt ärakeites. Si see hoolind sest — hirmsas kartuses peitis end Klesfamori sülle ja kaugemale, ikka kaugemale jõudis kõikum lootsi.

Sealt saare tütarlapsed teadwad üht laulu selle juhtumise, mille wahet oleme nendelt kuulnud.

„Kas teate seda laulu?" küsis Madli.

„Mitte kõik, wiimised salmid aina," andis Jaak wastuseks, „sealt saadik, kus Heidalla näeb, kuidas teine tema armukest lootsi kusse kannab ja ära wiib."

Ta laulis:

Heidalla, oh tagane, juba sult wiib
Wastane armukest — see surma sul toob!
Miks wahid nii ehmatand mere peal' ja?
Oh, armsam Kuumala, wiirwita!